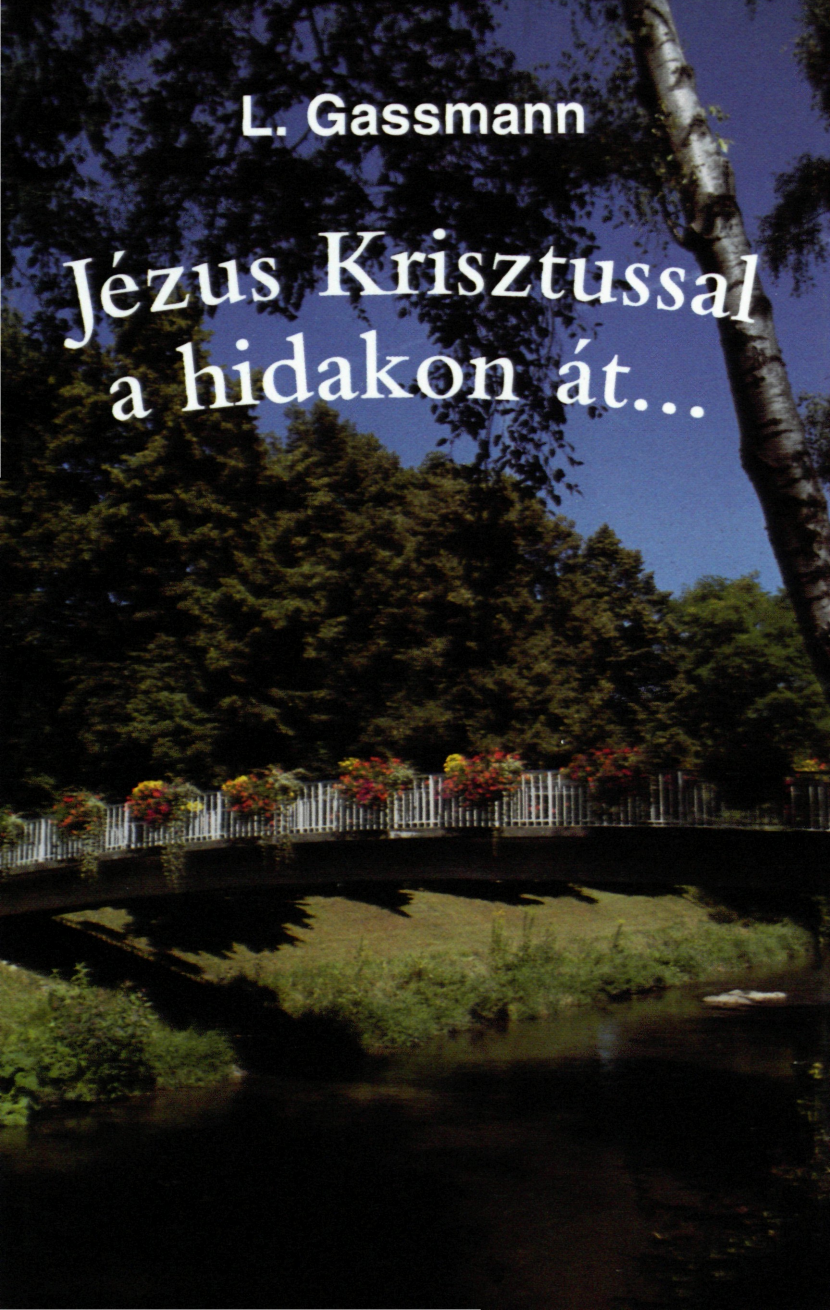

L. Gassmann

Jézus Krisztussal
a hidakon át...

dr. Lothar Gassmann

**JÉZUS
KRISZTUSSAL
A HIDAKON ÁT...**

Válaszok Istent keresők hitbeli
kérdéseire

EVANGÉLIUMI KIADÓ

A mű eredeti címe és kiadója:
Mit Jesus über Brücken geh'n;
Verlag des Liebenzeller Mission

© Evangéliumi Kiadó 1995

ISBN 963 8079 45 2

A magyarországi jogok tulajdonosa és a kiadásért felel az
Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió
1066 Budapest, Ó utca 16.
Felelős szerkesztő: Vohmann Péter
Készült a Makai + Makai Kft. nyomdájában

Tartalomjegyzék

„Fönn a csillagok felett...”	5
„Azt teszem, ami jól esik”	7
„Nem vagyok én hitetlen!”	10
Legyen hitetek Istenben	13
Jézus – csak jó ember?	15
Miért kellett Jézus Krisztusnak meghalnia?	18
A magunk erejével semmire sem jutunk	21
Nem bűgőcsiga, hanem nyílvessző	23
„Én vagyok a legnagyobb!”	26
Honnét jön a szenvedés?	30
A gonosz minden fajtájától tartózkodjatok	33
Van és még sincs	36
Zúgolódni vagy hálát adni?	39
Az igazi orvos	41
Ne csak enyhítő tapaszt adjunk	44
Az imádságra kulcsolt kezek – erősebbek, mint az öklök	47
A megkeményedés titka	49
Aki elnyomja a nincstelent...	52
A világosság fiai	55
A világ gyűlölete	58
Ne féljetek!	60

„Fönn a csillagok felett...”

„Mert letekintett az Úr a szent magasságból, lenézett a mennyből a földre, hogy meghallja a foglyok sóhajtását, és megszabadítsa a halálraítélteket” (Zsolt 102,20-21).

„Pétert tehát a börtönben őrizték, a gyülekezet pedig buzgón imádkozott érte Istenhez” (Csel 12,5).

„Fönn a csillagok felett lakozik jó Atyánk”, hangzik Schiller „Öröm-ódája”. Így is gondolják sokan. Azt mondják: „Isten valahol távol, a mennyben lakik.” Így gondolkoznak a francia egzisztencializmus filozófusai is. Azt állítják: Lehet, hogy Isten teremtette a világot, de azután magára hagyta és Ő maga nyugalomba vonult. Isten ma már nyugdíjas!

De mit mond a Biblia? „Az Úr... lenézett a mennyből a földre.” Isten ugyan a mennyben lakik és a föld lábainak zsámolya, de letekint onnét. Lát *min*ket mindenütt és mindenkor. Sőt: ma is jelen van köztünk.

Erre talán azt mondhatják egyesek, hogy: Igen, Isten a „nagy felvigyázó”, a „zsarnok-Isten”, aki mindenre felügyel, és aki megfoszt minket drága szabadságunktól. Pedig *hogyan* is tekint le Isten a földre? Az Ő kegyelmének világosságában! Ez a világosság beragyogja életünk legelrejtettebb zugait is. Oly tündöklő a fénye, hogy felfigyel a foglyok sóhajtására is

és legyőzi a halál sötétjét. „A világosság a sötétségben fénylik” (Jn 1,5).

Isten elsősorban a foglyokat látja meg. Látja a nyomorultakat, elnyomottakat, a halál gyermekeit. Ugyanakkor látja a gonosztevőket, istenteleneket és vétkesekét is. Tekintete lehet szeretetteljes, gyógyító, gondoskodó, ugyanakkor vádló és büntető is. Végső soron Isten az üdvösségünket akarja. A kérdés csak az: elfogadjuk-e.

„Foglyok”! – Itt a 102. zsoltár szerzője nem a fegyencekre gondol, hanem elsősorban a babiloni fogságban élő izráelitákra. Távolságtól, távol a templomtól úgy élnek ott, mint halálra szántak. Ebből a helyzetükből csak Isten mentheti meg, mert mi a bűn, az Istentől való távollét, kívánságaink és az önzésünk foglyai vagyunk.

Kimentésünk előfeltétele az Istenhez szóló bensőséges, őszinte imádság. A Bibliában olvashatunk példákat az ilyen imádságokra, és meghallgattatásukra: Izráel népe könyörgött azért, hogy hadd térhessenek haza fogságukból és hadd építhessék újra templomukat – és mindkettő bekövetkezett. Az Apostolok Cselekedeteiben arról olvasunk, hogy Péter apostol börtönben volt, a gyülekezet szünet nélkül könyörgött szabadulásáért – és Péter csodálatos módon megszabadult. Az egész Zsoltárok könyve imádságokból és Isten dicséretére való felszólításokból áll.

Az imádság az Istennel való kapcsolat hozzá méltó feltétele, az Istenhez vezető „forró drót”, a mennyből mindent látó Istennel való beszélgetés. Amikor

imádkozunk, egyszeriben megszűnik az a nyomasztó érzésünk, hogy tehetetlen bábok vagyunk egy mindentudó és mindenható Isten kezében, minden szabadságunktól megfosztva. Nem, az imádság útján meghitt kapcsolatba kerültünk Istennel.

A messzi távolban, a felhők fölött trónoló Isten számodra megközelíthető, megszólítható Atyává lesz – aki itt van a közeledben. Többé nem félünk tekintétől. Sőt hálásak vagyunk azért, hogy minket, gyámoltalan teremtményeit nem hagy magunkra, hanem segítő és javító szándékkal kézen fog bennünket és gyermekeiként megvéd és vezet minket. Felismerjük, hogy az az Isten, akit mi oly távollévőnek hittünk, valójában a szeretet Istene, aki Jézus Krisztusban kijelentette magát.

„Azt teszem, ami jól esik”

„Elrejtözött az ember és a felesége az Úristen előtt” (1Móz 3,8).

„Nincsen olyan teremtmény, amely rejtve volna előtte, sőt mindenki mezítelen és fedetlen az Ő szemei előtt. Neki kell majd számot adnunk” (Zsid 4,13).

Első pillanatra talán ijesztően hangzik ez a kijelentés. Mert Ádám módján mi is el akarunk rejteni

egyet és mást Isten előtt: tisztátalan gondolatainkat; embertársaink iránti szeretetlenségünket; gyűlölködő érzéseinket; gyöngeségünket. Képtelenségünket arra, hogy másoknak Isten dolgairól beszéljünk, hogy a bűnnek ellenálljunk; el kívánjuk rejteni magukat a bűneinket, tehát mindazt, ami Isten előtt tisztátalanná tesz bennünket.

És éppen azért, mert annyire megrémít minket az a kijelentés, hogy Isten mindent tud, gyakran nem is akarjuk tudomásul venni ezt a tényt. Ugyanakkor tudnunk kell, hogy sokan azért is nem hisznek és nem is akarnak hinni Istenben, mert félnek még a mindent tudó Isten gondolatától is. Az ilyen emberek jelszava azután így hangzik: „Azt akarom tenni, ami nekem jólesik, még ha bűn is az -, ha úgyszólván Isten, aki megrontaná dolgaimat.” Csakhogy ez a fajta ateizmus igen veszélyes öncsalás. Aki így beszél, az saját gyöngeségének és élvezetvágyának áldozatává lesz, – és ez sokkal rosszabb, mint az állítólagos „borzalmas függőség” attól az Istentől, akit rémülten kiszorítunk a tudatunkból. Bizony, az Istennek ez a „kiszorítása” játék a tűzzel, mert ennek a játéknak igen nagy a tétje; még az ateistának is tudnia kell, hogy 50% esélye van rá, hogy Isten mégis létezik. És amit legtöbben nem vesznek figyelembe: aki Istent „kiszorítja” az életéből, az nemcsak a Bírót küszöböli ki, hanem azt is, aki megválthat, a Szabadítót, a Megmentőt.

Ádám és Éva tudták, hogy Isten van. Isten teremtette őket és ők közvetlen kapcsolatban voltak vele.

És tudták azt is, hogy vétkeztek, mert amikor ettek a tiltott gyümölcsből, megnyíltak szemeik.

És erre következett a tipikus emberi reakció: Ádám és Éva el akarnak rejtőzni Isten elől. El akarják elkendőzni bűnüket, ahelyett, hogy megvallanak és megbánnák azt. De Istent nem tudják hosszú időn át kiszorítani életükből. Nem tudják saját akaratukat – amely valójában Sátán akarata – Isten helyébe állítani. Isten leleplezi a bűnt.

Ugyanez érvényes ránk is. Isten szeme előtt minden leplezetlenül feltárul és nekünk számot kell adni előtte. Istennek számot adni azt jelenti: Nem akarjuk a bűnünket eltakarni, hanem megvalljuk és őszintén megbánjuk azt. Aki megvallja bűnét, annak Isten megbocsát. Aki pedig tudja, hogy bűnei meg vannak bocsátva, az nem fél többé a mindenütt jelenvaló Istentől, hanem ennek tudata kimondhatatlan örömmel tölti el. Tudja, hogy Isten őt védi, elrejtí és vezeti.

Ennek az örömnak az alapja Jézus Krisztus. Az Ő kereszten elvégzett áldozata eltörölte minden bűnünket, amely elválasztott minket Istentől. Húsvét hajnalán való feltámadása által pedig Isten megajándékozott minket új, örök és teljes élettel, Krisztust követő, megszentelődő élettel. Ő az első zsenge az „elaludtak” közül, aki feltámadott (1Kor 15). Mivel pedig minket már a Krisztus testvérei közé számít, ezért többé Isten nem a kellemetlen „nagy Felvigyázó” (ahogy Orwell 1984 című regényében mondja: Big Brother is watching you = Vigyázz! a Nagy Testvér figyel téged!), hanem szerető és igazságos Atya. Bát-

ran mondhatjuk neki „Abba! Édesatyánk!”, és elé vihetjük minden kérdésünket.

Uram, Te jól ismersz engem, mindent jól lát a szemed.

Valamit gondol a szívem, Te mindjárt észreveszed.

Hála tölti be szívemet: szeret az Úr, nagyon szeret.

„Nem vagyok én hitetlen”!

(Hiszek én a magam módján)

„Ábrám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt! (1Móz 15,6)

A hittel és mindazzal kapcsolatban, ami vele összefügg, sok a félreértés.

Sokan azt mondják: „Egészen mindegy, hogy mi-
ben hiszek. Fő, hogy higgyek valakiben vagy valami-
ben, – egy magasabbrendű lényben, vagy a rendelte-
tésemben, a pénzben, a kedvtelésemben, a családom-
ban, önmagamban.”

Mások így szólnak: „Csak azt hiszem el, amit lá-
tok.” Ezeknek minden megmérhető, bizonyítható kell,
hogy legyen.

Vannak azután olyanok, akik szerint: „A hit a
gyengéknek való, a nagymamáknak, vagy a gyerme-
keknek. Én elég vagyok önmagamnak.”

Vagy: „A hit tulajdonképpen egy feltételezés. A valóság másként fest”.

Valamennyien tévednek. Ha pl. valaki ezt mondja: „Csak azt hiszem el, amit látok”, akkor az ilyen ember ne higgyen a rádióknak és az újságoknak sem, hiszen nem volt jelen azoknál az eseményeknél, amelyekről tudósítanak; minden egészen másként folyhatott le.

Jellemző viszont a hitre, hogy szemtanúk beszámolója alapján keletkezik. A hit feltételezi a bizalom képességét és a készséget a tanúk felé való bizalomra. Ha hiányzik a bizalom, mint alap, akkor a látható világ „horizontja” összezsugorodik. Akkor valóságnak csak azt tartja az ember, ami itt és most körülötte van – sőt még ezt is érzéki csalódásnak tarthatja, vagy pedig a megtapasztalható világ egy kicsiny szeletének. Így pedig nem élhet egyetlen ember sem.

Az Úr Jézus feltámadásáról szóló bizonyágtétel a világtörténelem legmegbízhatóbb bizonyágtétele. A feltámadott Úr Jézust egyszerre több, mint ötszáz ember látta, köztük sokan olyanok, akik még élnek és megkérdezhetők – írta Pál az 1Korintus 15-ben. És ami még fontosabb: Isten maga tesz bizonyágot az üdvösség útjáról az egész Szentírásban. Több, mint 3000 bibliai prófécia már beteljesedett. Van-e tehát a világon hitre méltóbb tanúságtétel, mint a Bibliáé?

Ezért térjünk vissza a kérdésünkhöz: Mindegy, hogy miben hiszünk? Mit higgyek hát? Hasonlattal élve: Ha érvénytelen az útlevelem, nem engednek át a határállomáson. Éppen így: ha halott bálványokban,

emberekben, dolgokban, vagy önmagamban hiszek, nem mehetek be az üdvösségbe.

A Biblia beszél az igazi, az üdvözítő hitről: „Ábrám hitt az Úrnak”, azaz: az élő Istennek, „aki ezért igaznak fogadta el őt”; azaz: hite által üdvözült, isteni ígéretnek hordozójává lett, megkegyelmezett emberre.

A Zsidókhoz írt levél 11. fejezete a hit bizonyoságtévőinek egész sorát sorolja fel és megmutatja, hogy hitük által valóban, szinte hegyeket tudtak elmozdítani. Mit tettek ezek az emberek? Engedelmesen elfogadták az üdvösséget, amelyet Isten elkészített számukra. Bíztak Isten vezetésében.

Önmagunkat megnyitni, egészen Isten kezébe lenni, önmagunkból semmit hozzá nem tenni – ez a hit.

Elfogadni, amit nem látunk, de aminek a hatását megtapasztaljuk – ez a hit.

Követni a hitnek elkezdőjét és bevégezőjét, Jézus Krisztust, nem vakon, hanem az ismerettel bíró ember engedelmességével – ez az a hit, amely megtermi gyümölcsét.

Ezt a hitet naponta elkérni, ebben élni és ezáltal mások számára áldássá lenni – csakis ez lehet a mi utunk ma is.

Legyen hitetek Istenben

Mi a hit?

1. A hit *ajándék*, mely Istennek az emberrel kötött szövetségéhez szorosán kapcsolódik. Az ember nem a maga cselekedetei által találja meg Istent, hanem Isten szól hozzánk világos beszéddel és várja a válaszunkat. Isten hívása utolérhet minket egy ember bizonyoságtétele által, aki az Úr Jézusról beszél nekünk; egy keresztyén tartalmú könyv által; mindenek előtt azonban a Jézus Krisztusról szóló igehirdetésben. A Róma 10,17-ben olvassuk: „A hit tehát hallásból van, a hallás pedig Krisztus beszéde által”.

2. A hit *az igenlő válasz*, a hallani-nemakarás és a megkeményedés ellentéte. És: a hit *bizalom*, bízunk abban, aki oly szilárd és megbízható, hogy még akkor is hiszünk benne, ha nem látjuk Őt. „...boldogok, akik nem látnak és hisznek” (Jn 20,29).

Sokan gyanítják, hogy több dolog létezik annál, mint amit a természettudomány ma már ki tud mutatni (a tudományos kutatás a mikroszkópikus lények világában éppúgy, mint a nagy jelenségek világában, áthághatatlan határokba ütközik). Érzik, hogy minden csodálatosan el van rendezve (ha csak az ember nem bontotta meg ezt a rendet), és hogy mindenek mögött

nem a véletlen áll, hanem a tervező, bölcs Teremtő és Megtartó. Hallják, hogy Jézus Krisztus munkáját megtapasztalhatja az ember a személyes életében is, hogy vannak imameghallgatások és hogy Isten sok csodát tesz. Mindez azonban nem képezi legmélyebb alapját a hitnek. Az alap az Isten Igéjébe vetett bizalom.

Isten legméltóbb a bizalomra és Ő a legmegbízhatóbb. Ő mindig messzebb lát, mint mi és tudja, hogy mi szolgál a javunkra.

3. A hitnek *kétkedéseket és kísértéseket kell kiállni*. Sátán a hit ellensége és minden alkalmat megragad, hogy minket Istentől eltávolítson, pl. azzal, hogy elhanyagoltatja velünk a gyülekezeti összejövetelek látogatását. Ezért nagyon fontos, hogy naponta többször is „beszélgessünk” Istennel. Hitünknek mindig, újra meg újra erősítésre van szüksége. Erőt pedig ehhez csakis az Istennel való kapcsolatból, az imádságból meríthetünk.

4. A hitnek *őszintének* kell lennie. Nem a hit „nagyságán” múlik a dolog, hanem a komolyságán. Ezért is dicséri Jézus Krisztus azt a hitet, amely kicsiny, mint a mustármag.

Miért vagyunk olyan bizonytalanok, amikor Istentől kérünk valamit? Isten nagyobb, mint ahogy mi el tudnánk képzelni. Valójában úgy bízhatunk benne, ahogy a gyermek bízik apjában (és Isten a legjobb Atya). Félre kell tennünk minden intellektuális kétegyünket. Ez persze nem azt jelenti, hogy kiiktassuk az értelmes gondolkodást. Nem, hanem azt, hogy min-

dig számítsunk Isten nagy hatalmára és aszerint éljünk. Az ilyen hit hegyeket mozdíthat!

Hogyan is kételkedhetnék abban, hogy Te vagy?!

Hiszen még nem is ismertelek, de Te már szeretél engem!

Hogyan is kételkedhetek abban, hogy uralkodsz, és hogy gyermekedet a legjobb utakon vezérelted?!

Jézus – csak jó ember?

„Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?” (1Jn 5,5).

„Jézus jó ember volt, aki megmutatja nekünk, hogyan tudunk rendesen élni” ez sok, humanista módon gondolkodó ember véleménye. „Jézus maga a szeretet, ahol szeretet van, Jézus is ott van” – így a rajongók, akik nem is tudják, hogy valójában mi is a szeretet. „Jézus emberbarát lény; a teológia és krisztológia nem más, mint antropológia” – szólnak azok, akik csak az emberekről szólnak és nem az élő Istenről.

Azt kétségkívül a Biblia is tanítja, hogy Jézus Krisztus a mi példaképünk, és hogy az Isten szeretet (de nem megfordítva). A Biblia is hangsúlyozza, hogy Isten az Úr Jézusban velünk van. De a bibliai üzenet középpontja egészen más kijelentés: Jézus

Krisztus Isten Fia. Ez az, ami minden másnál jobban leleplezi, hogy kiben milyen szellemiség lakozik. És ennek alapján kell a szellemiségeket élesen megkülönböztetni.

Igeversünknek három fokozata van:

1. Jézus Krisztus az *Isten Fia*.

2. *Hitünk tartalmára* nézve döntő, elfogadjuk-e Jézus Krisztust Isten Fiának.

3. Aki hiszi, hogy Jézus Krisztus Isten Fia, az *legyőzi* a világot.

Az 1. ponthoz: Jézus Krisztus Isten Fia, ehhez kell szilárdan ragaszkodnunk minden tagadással és hamis tanítással, mindenféle olyan filozófiai és teológiai tanítással szemben, amelyek másként tanítanak. János apostol felszólít: „...vizsgáljátok meg a szellemeket” (1Jn 4,1). Óva int: „...az Antikrisztus...tagadja az Atyát és a Fiút” (1Jn 2,22). Az Antikrisztus sok előfutárával találkozunk ma az ideológiák és babonák területén és sok félrevezetett emberrel elsősorban az egyetemeken és teológiai akadémiákon. Emitt elcsúrik-csavarják a bibliai tanítást, amott az Írás világos kijelentéseit a felismerhetetlenségig eltorzítják – míg nem eljutnak arra a végső következtetésre, hogy az istenfiúság tulajdonképpen nem is istenfiúság, vagy pedig hogy a vonatkozó igehelyek nem eredetiek, későbbi betoldások. – Márpedig, ha Jézus Krisztus nem Isten Fia, akkor Ő számunkra teljesen jelentéktelen, akkor elveszett a keresztyén hit döntő vonása, akkor nincs számunkra megváltás és üdvösség. Ha Jézus

Krisztus nem támadott fel, akkor nekünk sincs örök életünk. A Biblia azonban világosan tanúskodik arról, hogy Jézus Krisztus Isten Fia, aki ma is él. A különböző áramlatok mai zűrzavarában adjon Isten nekünk világosságot és személyes meggyőződést!

A 2. ponthoz: Nem elég Jézus Krisztus istenfiúságát bizonyítani, hanem azt hitben is el kell fogadnunk. Ez a hit nem a levegőben lóg. Az apostolok és az első tanítványok világos, egyértelmű bizonyoságtételére támaszkodik, azoknak a szavaira és cselekedeteire, akik személyesen tanúi voltak Jézus Krisztus keresztfeszítésének, feltámadásának és mennybemenetelének. János mindjárt levelének elején így ír: „amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megfigyeltünk, amit kezünkkel is megtapintottunk, azt hirdetjük” (1Jn 1,1).

3. ponthoz: Ebből a hitből erő származik, valami egészen különleges erő: olyan erő, amely legyőzi a világot. „Világ”-on itt nem az Isten által jónak teremtett világot kell értenünk, hanem a gonosz erőterét. Ez utóbbiban a szemek kívánsága, az érvényesülési vágy, az egoizmus, a bűnös kívánság uralkodik. Istenfiúságánál fogva Jézus Krisztus megszabadított minket a gonosznak ebből a világából és átmentett a fény és isteni szeretet hatalmi területére. A továbbiakban is e világban élünk ugyan, de nem ebből a világból valók vagyunk. Ezért hálát adhatunk Urunknak. Ez pedig számunkra azt jelenti: e világban élünk ugyan – szeretve, segítve, az Úr Jézushoz hívogatva – de nem keveredünk bele ebbe a világba.

Miért kellett Jézus Krisztusnak meghalnia?

„...Jézus meg fog halni a népért, és nem is csak a népért, hanem azért is, hogy Isten szétszóródott gyermekeit egybegyűjtse” (Jn 11,51b-52).

Jézus Krisztus feltámasztotta a halott Lázárt. A farizeusok és a főpapok attól tartottak, hogy Jézus Krisztus fellázítja az egész népet és a rómaiak majd elveszik tőlük a földet is, a népet is. És megérik bennük az elhatározás: Jézus Krisztusnak meg kell halnia. Kajafás, a főpap kimondja a döntést: „Jobb nektek, hogy egy ember haljon meg a népért, semhogy az egész nép elveszen” (Jn 11,50).

Ezzel egyetlen mondatban és ugyanazon szavakkal két egymással teljesen ellentétes értelmű kijelentést tett. Felismerjük-e a kettős jelentést?

1. Első hallásra így értelmezhetjük ezt a kijelentést: Jézus Krisztusnak meg kell halnia, hogy a nép békeességben maradjon és ne ingerelje maga ellen a rómaiakat. Ha megölik a „békebontó” Jézus Krisztust, az országban újra nyugalom lesz és nem kerül veszélybe a farizeusok és főpapok tekintélye sem. Jézus Krisztusnak tehát a népért, azaz a nép *helyett* kell meghalnia.

2. Más tekintetben mégis több van e mögött a kijelentés mögött. Az evangélista úgy látja, hogy isteni

jövendölés rejlik Kajafás szavaiban, mert azokat így is érthetjük: Jézus Krisztusnak a népért, *engesztelő* áldozatként kell meghalnia (és ebben az értelemben valóban a nép helyett). Jézus Krisztusnak meg kell halnia, mert a nép bűnei oly súlyosak, hogy maga a nép nem képes elhordozni azokat.

Hogy maga Kajafás tudatában volt-e szavai ilyen jelentésének, az most másodrangú kérdés. Annyi azonban bizonyos, hogy a főpaprak, tiszténél fogva bizonyos esetekben megadatott a jövendőmondás képessége (51. v.).

„A nép”! – Ez az Ószövetség választott népe: Izráel. Most azonban kitágul Isten üdvtervének a látóhatára: „...nem is csak a népért, hanem azért is, hogy Isten szétszóródott gyermekeit egybegyűjtse”. Isten szétszóródott gyermekei – nos, mi mindnyájan azok vagyunk, a pogány népek. Az Úr Jézus maga szól arról, hogy Ő elsősorban Izráel házának elveszett juhaihoz küldetett (Mt 15,24). Ugyanúgy azonban azt is elmondta, hogy „más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból valók; azokat is vezetnem kell...” (Jn 10,16). A cél, hogy *egyetlen* nyáj legyen, *egyetlen* pásztor vezetése alatt.

Így ma is megtapasztalhatjuk: Istennek az Úr Jézusban megjelent kegyelme egyetemes és teljes. Egyetemes (mindeneket átfogó), mert át akarja ölelni valamennyi népet, fajt, osztályt, nemzetséget és nemzedéket. Szegényeket és gazdagokat, magas-állásúakat és beosztottakat, felnőtteket és gyermekeket... min-

denkit, mert meg akarja változtatni és helyreállítani az egész embert életének minden vonatkozásában.

A kegyelem kétirányú: centrifugális és centripetális. Centrifugális (a központból kifelé törekvő), mert a kegyelem a választott népből, Izráelből indul ki („...az üdvösség a zsidók közül támad”, Jn 4,22; Jézus Krisztus maga is zsidó volt). És centripetális (egy központ felé törekvő), mert a világ minden részére szétszórt embereket az egy Jézus Krisztus köré gyűjti. A centrifugális erő munkája, a szolgálat, térben folyik (most a keresztyénekből kiindulva). Az összegyűjtés, a centripetális hatás láthatatlanul megy végbe. Azaz: minden néphez el kell vinni a jó hírt, hogy ők a térbeli határokon át is megtalálják valódi közép-pontjukat az Úr Jézus Krisztusban.

Arról van szó tehát, hogy itt, ebben a világban a szolgáló szeretet lelkületével kell közelítenünk embertársainkhoz, de mindig felfelé, az Úrra mutatva. A tiszta evangéliumi üzenet és a felebaráti szeretet bizonyosságtevő cselekedetei az embereknek indító lökést és kiindulópontot jelenthetnek arra, hogy higgyenek az Úr Jézusban. Ma is!

A magunk erejével semmire sem jutunk

„Jézus így válaszolt (Pilátusnak): „Semmi hatalmad nem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna neked” (Jn 19,11).

Képzeljük csak el: Itt áll „ez a Jézus”, látszólag teljesen tehetetlenül, gyöngén és láncokban Pilátus előtt, Júdea tartományának legfőbb hatalmassága előtt. És Pilátus dicsekszik: „Nem tudod, hogy hatalmam van arra, hogy szabadon bocsássalak, de hatalmam van arra is, hogy megfeszíttesselek?” Jézus pedig, aki idáig egy szót sem szólt, most józanul, de Pilátus számára megszegyenítően ezt mondja: „Semmi hatalmad nem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna neked!”

„Felülről!” Pilátus hatalma tehát „felülről” van. Tisztviselő lévén, maga is csak egy szem a hierarchikus láncban. Van valaki, aki neki is parancsol: A császár. És a pogány római államban nem volt nagyobb hatalom az istenként tisztelt császárnál.

Jézus világosan megmondja Pilátusnak: Te csak eszköz vagy egy nálad nagyobb úr kezében. Ezzel elsősorban kétségkívül azt jelzi, hogy neki is feljebbvalója van, a császár, aki „felülről” kezébe adta a hatalmat.

De van még valami ezekben a szavakban, ami döntő fontosságú: Jézus szembesíti Pilátust Istennek,

a mindenható Atyának a valóságával. Pilátusnak semmi hatalma sem volna, ha az Atya Isten nem adott volna neki bizonyos mértékű cselekvési szabadságot. Pilátus így Isten üdvözítő tervének csak egyik végrehajtója.

Azaz: Isten maga adja Pilátusnak a hatalmat arra, hogy Jézust megfeszíttesse, hogy így teljesejék be Isten akarata. Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, mindenkinek meg akarja adni a bűnből való szabadulás lehetőségét. Az odavezető út pedig kizárólag a golgotai kereszten át vezet.

Nekünk is látnunk kell: önmagunk erejéből, hatalmából semmit sem tehetünk. Sőt, minél magasabba hágunk a hatalom létráján, annál mélyebbre eshetünk. Csak egyvalaki van, akinek minden hatalom a kezében van: Isten, a világ teremtője, megváltója és teljességre juttatója. Ő uralkodik a fejedelmek, trónusok, és hatalmasságok felett (Ef 1,21). Hatalmasokat taszít le trónusukról és fölemeli a szegényt és megalázottat (Lk 1,52). Hatalma olyan nagy, hogy még azt is megengedheti magának, hogy ezt a hatalmat önként letegye (Fil 2,7). Mert hatalmának lényege a szeretet, teremtményei iránt érzett végtelenül nagy szeretet. Ezért írja az Ige: „Az én erőm erőtlenség által ér célhoz” (2Kor 12,9). S miközben könyörül a gyöngéken, megbizonyítja hatalmát azzal, hogy legyőzi a bűnt és bennünket kiragad a halál torkából.

Isten hatalma nem zsarnoki önkény, hanem irgalom és könyörület megbizonyítása a méltatlan bűnösök iránt. Az Ő hatalma bővülködik szeretetben,

ugyanakkor megvan benne az ítélet éles kardja is, ahol szükséges. Isten sem nem zsarnok, sem nem kicsúfolni való, hanem gondoskodó Atya, ugyanakkor szerető, de szigorú nevelő.

Minél inkább hatalmat nyer Isten, minél erőteljesebb lesz az Úr Jézus uralma életünkben, annál erősebbek leszünk mi magunk is, annál inkább ellen tudunk állni az ellenséges hatalmak, Sátán és a bűn támadásának. De ehhez erőt kell elvennünk, ez nem megy a magunk erejéből. – Minden hatalom egyedül Isten kezében van.

Áldj meg, erőd add!

Jó nyomon tovább majd Te vezess!

Örvényen, gázlón, éjszakán is át, csak Te vezess!

S hajnalod jöttén hozzád érkezem,

és angyalarcok fénylenek nekem.

Nem búgócsiga, hanem nyílvesző

*„Árváknak atyja, özvegyek védője az Isten, szent hajlékában. Isten hazahozza az elhagyottakat...”
(Zsolt 68,6-7).*

Mi a közös vonás az árvákban és özvegyekben?
Mind elhagyottak, magányosak, otthontalanok.

Ilyen otthontalanok voltak az izráeliták Egyiptomban. A 68. zsoltár elsősorban róluk szól. Idegen országban, szolgaságban, gyötrődve, kínoztatva, távol az ígéret földjétől kellett életüket tengetniük. Izráel Egyiptomban olyan, mint az árva, aki elveszítette test szerinti szüleit és nevelőapja neveli. Ez a nevelőapa – Egyiptom – először nagyon vendégszeretőnek mutatkozott (gondoljunk csak arra a szinte baráti kapcsolatra, amely József és a fáraó között volt a törzsatyák életének idején). A nevelőatyából azonban fokozatosan kizsákmányoló lett. Izráel Egyiptomban, – olyan ez, mint az özvegy, aki férjét elveszítette. Talált egy új férjet, aki azután elnyomja és üti-veri őt. „Ezért kegyetlenül dolgoztatták az egyiptomiak Izráel fiait. Kemény munkával keserítették az életüket, sárkeveréssel, vályogvetéssel és mindenféle mezei munkával, sokféle munkával kegyetlenül dolgoztatták őket” (2Móz 1,13-14).

„Izráel fiai pedig sóhajtoztak a szolgaság miatt, kiáltottak és a szolgaság miatt való jajgatásuk eljutott Istenhez. Isten meghallotta panaszkodásukat...” (2Móz 2,23-24). Isten hallja, Isten meghallgatja elárvult és megözvegyült népe kiáltását és könyörül rajta. Szentséges otthona van, oda hívja az árvákat, mint szerető Atya. Oda hívja az özvegyeket, mint azok támasza. Oda hívja Izráelt, mint Úr. Oda hív minden magányos embert, mint aki az elrejtettségnek, bőségnek, öröme, az élet igazi gazdagságának forrása. Ő olyan Isten, aki a magányosokat, az elhagyottakat otthonába viszi.

Isten minket is haza akar vezetni. Milyen gyakran

eltávolodunk tőle! Ilyenkor önmagunk körül forgunk és mint a bugócsiga ugyanazon a helyen maradunk, ahelyett, hogy Istenhez mennénk. Isten véget akar vetni helyben forgásunknak és azt akarja, hogy célunk felé haladjunk. Ne legyünk pörgettyűk, hanem legyünk nyílvevesszők: nyílvevesszők, amelyek Isten felé tartanak (de nem sebző szándékkal, hanem reményteljesen). És legyünk olyan nyílvevesszők, amelyek Isten felé mutatnak, hogy mások is felismerjék: Istenben van szent lakóhelyük.

Fájdalmas dolog, amikor valaki elveszti házastársát vagy szüleit, de még fájdalmasabb, ha valaki nem tudja Istent Atyjának, az Úr Jézust megváltójának nevezni. Isten készen tartja számunkra otthonát, amelyet senki sem vehet el tőlünk, még a halál sem. A múlandó világban Isten számunkra a maradandóság kősziklája, a szenvedésekben a vigasztalás balzsama, a halállal szemben pedig az örök élet forrása.

Sok hívő konferencián láttam már ezt a feliratot: „Aki Istenre bízta magát – azt Isten soha nem hagyja el.” Boldognak mondhatjuk magunkat, ha ugyanezt a mottót felírhatjuk – nemcsak a konferencia napjai – hanem egész életünk fölé.

*Van reád gondja az Úrnak, ne félj,
védelmez nappal, és ha jő az éj.
Gyöngéden Ő vigyáz, őrzi élted,
egyedül nem enged járni téged.
Gondja van Istennek mindvégig rád,
jó Atya, megváltó és hű barát;
urad Ő, kérd hittel, s hallod szavát.
Hordozza azt, aki rábízta magát.*

„Én vagyok a legnagyobb!”

„(Az Úr) az alázatosoknak kegyelmet ad” (Péld 3,34)

„Én vagyok a legnagyobb” – hirdette éveken át az egykori ökölvívó világbajnok, Cassius Clay. Tetszelgett ebben a szerepben és mérhetetlenül büszke volt. De vajon csak ő ilyen?

Mindnyájunkban lakozik egy miniatűr Cassius Clay.

Vannak királyok és uralkodók, akik elnyomják népüket. Vannak családapák, akik helyzetükkel kegyetlenül visszaélnék. Elrettentően nagy azoknak a feleségeknek és gyermekeknek a száma, akikkel kegyetlenül bánik a férj, az apa. Számptalan olyan ember van, aki másokra való tekintet nélkül törtet a pénz, a hatalom, a tisztesség után. Az indoka a becsvágy, a hírnév utáni vágy, vagy a sértett önértzet.

Sőt, már a kisgyermek is nagyobbak akar látszani, és kiabálásával igyekszik felhívni magára a figyelmet.

Ennek oka az, hogy az ember alapvető jellemvonása az önmegvalósításra, az emancipációra való törekvés. A következmények: az emberek Isten helyét akarják elfoglalni.

És ez a törekvés megtalálható, amióta ember él a földön. Már a paradicsomban elkezdődött: Ádám és

Éva olyanok akartak lenni, mint Isten és elbuktak, amikor a kígyó csábította őket. Aki olyan akar lenni, mint Isten, az a legnagyobb akar lenni.

Így azután az ember elszakad Istentől, mert önmagát isteníti. Önmaga lesz saját bálványává.

De ki nyeri el Isten kegyelmét? Az alázatos ember, vagy a gőgös ember? A kicsiny, vagy a nagy?

Képzeljünk magunk elé egy patakot. Vize lefelé, vagy fölfelé folyik? Természetesen völgy-irányban, lefelé.

Éppígy van a kegyelemmel is. Hogyan is áradhatna annak szívébe a kegyelem folyama, aki magát Istennel egyenlőnek mondja? Kegyelmet, bűnbocsánatot csak az nyer, Isten csak azt fogadja el kegyelme-sen, aki megvallja: Uram, mi kicsinyek vagyunk és Te vagy a nagy. Kérlek, add nekünk a Te kegyelmed gazdagságát!

„Nem azért szeretett meg és nem azért választott ki benneteket az Úr, mintha valamennyi nép közt a legnagyobbak volnátok, hiszen a legkisebbek vagytok valamennyi nép közt, hanem azért, mert szeret benneteket az Úr” (5Móz 7,7.8).

Kit választ ki Isten magának? Az erőst és a nagyot vajon, aki látszólag úgyis mindent meg tud tenni? Az „izompacsirtát”, a legkiválóbbat, vagy a dicsekvőt? Az emberi bölcsességben bővülködő nagyon művelt embert? Milyen népet választ Isten magának?

Hatalmas sereggel, sok fegyverrel, páncélosokkal felszerelt népet? Gazdag népet, amely nagy jólétben él?

Ezek közül egyiket sem! Isten a kicsiny, jelentéktelen, alázatos népet választja ki, Izráelt. Azt a népet választotta ki, amely minden népek közt a legkisebb, legmegvetettebb. Ennek a népnek maradandó hatású vezéreit sem emberi értékelés szerint választotta ki, hanem azt nézte, mi van a szívükben. Amikor Sámuel azt a megbízatást kapta, hogy Isai fiát királlyá kenne fel, engedte, hogy elvonuljon előtte Isai hét derék, délceg fia, akik közül egyik sem volt Isten választottja, hanem a legfiatalabb, a kistermetű Dávid volt az (1Sám 16). És végül Isten a maga szolgájának mindenek közt a legmegvetettebbet választotta, akit megköpdöstek és meggyaláztak: Ő maga jelent meg benne és szolgálai formát öltött fel (Ézs 53).

Miért cselekszik így az Isten? Azért, mert csak azzal tud és akar valamit kezdeni, aki önmagát megalázza. Aki azonban dicsekszik: „Nagy és erős vagyok, a magam ura vagyok”, az önmaga szakítja el magát Istentől. Ezzel szemben aki felismeri saját maga kicsinységét és elveszettségét, és aki egészen megnyitja önmagát Isten kegyelme számára – az felismerte a kiválasztás és üdvösség titkát.

„Ezután versengés is támadt köztük arról, hogy ki a legnagyobb köztük (a tanítványok közt). Erre Ő (Jézus) így felelt nekik:... aki a legnagyobb köztek, olyan legyen, mint a legkisebb, és aki vezet, olyan legyen, mint aki szolgál” (Lk 22,24.26).

Az Úr Jézus tanítványai sem voltak tökéletesek. Versengtek az első helyért. Megrendítő valóság, hogy ez a versengés végigvonul a keresztyénség egész történeten.

És mégis: Isten ilyen tökéletlen emberekkel építi az Ő országát. Nem engedi, hogy úgy elessünk, hogy többé fel se tudjunk állni. Ugyanakkor figyelmeztet: aki magasan lévő, olyan legyen, mint aki szolgál. Közmondással kifejezve: „Abból válik jó parancsoló, aki megtanult engedelmessé válni.” Nem mondjuk azt, hogy minden tisztség, vezetői szerep az ördögtől való lenne. Nem erről van szó, hanem arról a szellemisségről, amellyel ezeket a tisztségeket betöltjük és éljük. Vizsgáljuk meg belső indítékainkat.

Azért akarunk például egy ifjúsági kör vezetőjévé lenni, hogy nevet szerezzünk magunknak? *Vagy* azt akarjuk, hogy lehetőségeinkhez képest hozzájáruljunk Isten nevének megdicsőítéséhez?!

Készek vagyunk-e arra, hogy másokat önmagunkkal egyenértékűnek tartsunk, a nálunk gyengébbeket és talán tehetségtelebbeket is szeretettel önmagunknál nagyobbra értékeljük-e?

Istent szolgáljuk vajon, vagy a pénztárcánkat?

Egy evangélista mondta: „Mint evangélista, saját, jól ismert nevemmel hívogatom az embereket; de ha már itt vannak, akkor Jézus Krisztusra mutatok, és nem önmagamra.” Keresztelő János ezt mondta: „Neki (Jézusnak) növekednie kell, nekem pedig alábbszállnom”. El tudjuk-e mondani vajon mi is ezt?

Honnét jön a szenvedés?

„...siratóének hangzik a Sionról” (Jer 9,18)

Nemrég beszélgettem egyik egyetemista barátommal. Gyöngye hitét erősen próbára teszi az, hogy látja, milyen sok szenvedés van szerte e világon: igazságtalanság, háborúk, kizsákmányolás, elnyomás, betegség, s mindettől szenvednek az „ártatlanok” is. És végül: Miért van halál? Ilyen kérdései vannak: „Hol van az Isten? Van-e Isten egyáltalán? Van-e „szeretet Istene”? A maga számára azt a következtetést vontale, hogy ami rajta áll, mindent meg kell tennie egy jobb világ érdekében. Ez a fiatalember hitt az emberi jóságban, mert elvesztette hitét az Isten jóságában.

Ahogy mindezeket a szemrehányásokat hallgattam és megértettem ezeknek a kérdéseknek rettenetes problematikáját, először elcsöndesedtem. Azután megpróbáltam teljes szerénységgel és emberi ismereteink korlátainak teljes tudatában válaszolni...*

Isten igazságos. De az ember a bűneset óta elszakadt Istentől és arra törekszik, hogy a maga ura legyen. Olyan akart lenni, mint Isten. Ezzel el is veszítette a paradicsomot, eredeti üdvállapotát.

Ez csak azért lett lehetséges, hogy Isten az em-

---

* Ehhez hasonló kérdésekre igyekszik a szerző választ adni könyvében.

bernek szabadságot ajándékozott. Igaz, hogy Isten kezében van a történelem és a világtörténelem célja is Isten királyi uralmának megvalósulása, de mindezen belül az embernek megvan az a lehetősége, hogy Isten akarata ellen döntsön. Így a szenvedést sokszor azok az emberek okozzák maguknak, akik nem akarnak Isten akarata szerint élni, az Ő parancsolatait követni és azok, akik engedték, hogy a Sátán legyen úrrá felettük. Mert ez a mostani világ, a maga romlott állapotában a sötétség urának hatalma alatt áll.

A keresztyéneknek tehát éles határt kell vonniuk maguk és a világ közt: „Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van: Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete” (1Jn 3,15).

Ennek ellenére sok, Isten által megengedett szenvedés marad megmagyarázhatatlan. De gondolnunk kell arra, hogy Isten sok mindent másként lát, mint mi és sok mindent mi majd csak később fogunk megérteni. A keresztyének számára a szenvedés alkalmat nyújthat arra, hogy a szenvedő Krisztust kövessék. Mert, ha mi sokat szenvedünk is, Isten a Krisztusban még sokkal többet szenvedett értünk.

Továbbá feltehetjük magunknak a kérdést, hogy bizonyos sorscsapások nem büntetésképpen, vagy figyelmeztetésként sújtanak-e minket.

Végül még mindig megmarad a vigasztalás: Az ártatlanul szenvedők és haldoklók (már amennyire ezt az emberek fel tudják mérni) nem hullanak a megsemmisülésbe, mert Isten a halált is másként látja: átmenetként az ítéletre, vagy az üdvösségre.

Mindezek a válaszok azonban nekünk csak akkor elfogadhatók, ha azt a nagy reménységet tartjuk szem előtt, amiről az 1Korintus 15 beszél. Mert miután az apostol általánosságban beszélt a halottak feltámadásáról, ezt írja: „Azután jön a vég, amikor átadja az uralmat Istennek és Atyának, amikor eltöröl minden fejedelemséget, minden hatalmat és erőt. Mert addig kell uralkodnia, míg a lába alá nem veti valamennyi ellenségét. Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál” (24-26.v.).

Jézus Krisztus feltámadásával beköszöntött az üdvösség korszaka. Ő Istentől jött a csalárdságnak, szenvedésnek, halálnak a világába. Benne Isten kezdte el ennek a világnak önmagával való kiengesztelését. A végleges kiengesztelődés azonban csak Krisztus visszajövetelekor megy majd végbe. Akkor majd megszűnik minden emberi hatalmi struktúra. Nem lesz többé jogtiprás, sem szenvedés, sem halál. Akkor befejeződik Krisztus váltságműve és Ő átadhatja Istennek a teljes uralmat. Akkor majd Isten lesz minden mindenkiben: Krisztus Istenben; a teremtettség megváltása megtörtént; a Jézus Krisztushoz tartozó emberek pedig mind Istenben lesznek.

De nem mindenki üdvözülni, az egyetemes üdvösség nem vezethető le az 1Korintus 15-ből; hiszen azt olvassuk ott, hogy: „...míg lába alá nem veti minden ellenségét”.

Tudva azt, hogy egykor majd egyek leszünk Istennel, hogy benne örök életünk lesz, már most örvendezhetünk. És élő reménységgel és tevékeny szeretettel siethetünk utunkon az üdvösség felé.

A gonosz minden fajtájától tartózkodjatok

„A gonosz minden fajtájától tartózkodjatok”

(1Tesz 5,22).

Néhány év óta a sajtóban szenzációs híradások jelennek meg: San Franciscóban és más helyeken megalkult a „Sátán egyháza”. Programjukban orgiák, kultikus cselekmények, állatáldozatok és Sátán-tisztelet szerepelnek. Rituáléjukban és démoni szellemidézéseikben a keresztyén hitnek és a keresztnak fél-elmetes perverziónjával találkozunk.

Ilyen leplezetlenül ritkán lép fel a gonosz. Gyakran rendkívül jól álcázva, szinte észrevétlenül jelentkezik. Nos, hogy honnét jön a gonosz, arra a Biblia nem ad választ. De meg kell jegyeznünk a következőt: A gonosz nem csupán gondolatot, vagy cselekményt jelöl, hanem egy bizonyos személynek a nevét is, azt, aki maga a Diabolosz, a mindent felforgató, összekavaró, a kísértő és a vádaskodó.

A Sátán-vallásban magát a testben megjelenő Sántát idézik meg és tisztelik. Fel kell tételeznünk, hogy akik ezt csinálják, valóban megszállott emberek. Sokféle okkult praktikáikkal érzékfeletti hatalmasságokat idéznek meg (spiritizmus, jövőmondás, asztrológia; a babona széles területe). Nos, ezek az emberek ajtót nyitnak a gonosznak, pedig jobban

tennék, ha abba hagynák. Aki ennek a veszélynek teszi ki magát, belepusztul – így figyelmeztet a Biblia.

Általánosan érvényes szabály: Ahol felborul az Istentől adott rend, ott munkához lát az, aki mindent össze-vissza dobál. A gonosz magában foglal minden bűnt. Gonosz az Istennel szembeni ellenségeskedés bűne, és ez az első parancsolat elleni bűn. Eszerint gonosz az ember természete szerint, mégpedig minden ember, „ifjúságától fogva” (1Móz 8,21). Az ember szíve a gonoszság székhelye és a lelkiismeret a vádlója.

Rettenetesen nyomorúságos helyzetben vagyunk: 1Mózes 3,22-ben azt mondja Isten: „Íme az ember olyanná lett, mint miközülünk egy: tudja, mi a jó és mi a rossz”. Az embernek van ismerete a gonosz felelől, de a maga erejéből képtelen azt tenni, ami Isten szemében jó és elhagyni azt, ami Isten szemében gonosz. Az ember „természetétől fogva” a bűn és halál törvényének rabja.

Ebből csak egyetlen kiút van: A gonosz legyőzése Jézus Krisztus halála és feltámadása által. Csak Jézus áldozatának elfogadása által nyerünk erőt arra, hogy a gonoszt jóval legyőzzük és elkerüljük. Jézus Krisztus azt mondja János 15-ben: „Maradjatok énbenem... nálam nélkül semmit sem cselekedhettek”. Ez az előfeltétel.

És most felmerül a kérdés: Hogyan lép fel velünk szemben a gonosz? A válasz: A gonosz bennünk és körülöttünk van és terjeszkedni próbál. Életünk minden területén befolyásolni akar. Felléphet közvetlenül

s durván (a sátánkultuszban, a bűnözésben, a megszállottságban), többnyire azonban álcázva, észrevétlenül, mint báránybőrbe bújt farkas jelentkezik. A bűnügyi filmekben – és a valóságban is – a gonosztevők nem mindig a lompos, borotvátalan csavargók, hanem többnyire barátságosan mosolygó, glasszékesztyűs, elegáns urak.

Így befolyása alá keríthet bennünket a gonosz rágalmozás, gúnyolódás vagy megvető nyilatkozatok által. Megkezdheti bennünk a munkáját azzal, hogy becsvágyat ébreszt, féktelenségre biztat, önzővé tesz, vagy élvezetvágyat támaszt. Elkezdődhet gonosz szavakkal és gondolatokkal, és kicsúcsosodhat abban, hogy tudatosan kiszolgáltatjuk magunkat Sátánnak, a megszállottságnak.

Hogyan kerülhetjük el a gonoszt? – Mindenkinek lehetőséget nyújt a lelkiismerete arra, hogy Isten parancsolatai alapján válasszon a jó és rossz között. Isten megadta Gyülekezetének azt a kegyelmi ajándékot, hogy meg tudja ítélni a szellemiségeket. „Mindent vizsgáljatok meg, a jót tartsátok meg” (1Tesz 5,21). A döntő azonban az, hogy adjuk át magunkat Isten megszentelő munkájának, azaz életünk egyre több területén bízunk rá magunkat és kövessük az Ő vezetését. „Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket teljesen, és őrizze meg a ti szellemeteket, lelketeket és testeteket teljes épségben, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére” (1Tesz 5,23).

Van és még sincs

„Hiszen jól tudjátok, hogy egyetlen paráznának, tisztátalannak, vagy nyereszkeskedőnek, azaz bálványimádónak nincs öröksége a Krisztus és az Isten országában” (Ef 5,5).

Volt egyszer egy üzletember, akinek igen tekintélyes összegű pénze volt a bankban. De nem érte be ezzel. Ezért az üzleti életben kíméletlen volt partnereivel és alkalmazottaival szemben egyaránt, mindig csak a maga hasznát nézte és azt, hogy a bankbetétje egyre nagyobb legyen.

Egy napon azután így szólt: „Most már elég pénzem van félretéve. Most már nyugodtan élhetek és élvezhetem az életet. Minden évben legalább kétszer elutazom; a legdrágább éttermekben étkezem majd, és szabad leszek, mint a madár: független Istentől és emberektől...” Csakhogy egy héttel később meghalt. És semmit sem élvezett azokból a kincsekből és javakból, melyeket hosszú éveken át mohón felhalmozott magának.

Ugyanezt olvassuk egy gazdag földbirtokosról is a Lukács 12-ben. Az emberi élet mélységes titkát leplezi le. Akármennyire agyondolgozza is magát az ember, akármennyit szerez magának – ezekből a földi javakból semmit nem vihet át az örökkévalóságba.

Bármennyire teli volt a keze a földön, a másvilágon üres lesz.

Ezzel semmiképpen nem akarjuk leértékelni a munkát. A munka Istentől kapott teremői megbízás, az Ő akaratából végezzük azt. Isten előtt azonban döntő módon esik a latba, hogy milyen indok alapján végezzük. Isten a szívünket nézi!

Sok ember azért gyűjti a kincseket, mert ettől várja élete boldogságát. Ebben már benne van az is, hogy az ilyen ember nem számol sem Istennel, sem pedig a halál utáni élettel. Csak egy jelszava van: Élvezd az életet! Pusztán élvhajhászásból önző az ilyen ember.

Mások azért dolgoznak, mert tudják, hogy a vagyon hatalmat jelent és ők hatalmasak akarnak lenni. Többre értékelik az emberektől kapott tisztességet, mint az Isten előtti kedvességet – és ezáltal elhagyottá lesznek.

Ismét mások – és ezek a valóban keresztyének – azért dolgoznak, hogy teljesítsék Isten megbízatásait. A földet Isten számára akarják művelni és gondozni és felebarátaiknak szeretnének szolgálni. Náluk a bírvágy szóba sem jöhet.

Tehát a munkában és gazdagságban önmagában semmi negatív elem nincs, de Isten előtt igenis negatív mindkettő, ha általuk az ember a maga előnyét, a maga tisztességét keresi, ha nem törődik felebarátjával és nem adja meg Istennek a dicsőséget. Mert a bírvágy, a kapzsiság mindig a felebarát hátratételét, vagy elhanyagolását jelenti. A bírvágy tágabb érte-

lemben azt jelenti, hogy az ember olyan akar lenni, mint Isten, minden ismeret, bölcsesség és hatalom birtokosa (1Móz 3). A bírvágy ezért az ember egyik főbűne. Mély szakadékot ás Isten és ember közé. Ezért a bírvágy által ösztönzött kincsgyűjtés és igyekezet nemcsak hogy értelmetlen dolog (hiszen a sírba semmit sem vihetünk magunkkal), hanem a legnagyobb mértékben veszélyes bűn és bálványimádás. Mert ilyenkor nem Istent szolgáljuk, hanem a legnagyobb bálványt, saját énünket.

„Aki megtartja életét (azaz a birtoklással megtartani véli) elveszíti azt; aki pedig elveszíti életét (lelkét) értem, megtalálja azt”.

Az Úr Jézusnak ezek a Máté 10-ben található szavai világosan rámutatnak a birtoklási vágy, a mindent magunknak megszerezni akarás vágyának veszélyére. Ugyanakkor megmutatják a kiutat is: Csak ha elveszítjük önmagunkat, akkor találjuk meg az életet, nem pedig akkor, ha tulajdon énünket bálványozzuk és a magunk számára egyre több hatalmat, gazdagságot, tudást stb. akarunk szerezni. Csak akkor, ha megszabadulunk mindattól, amit az Úr Jézus el akar venni tőlünk, és csak ha egészen átadjuk magunkat neki és ezt mondjuk: „Uram, itt vagyok, egészen megüresítve magamat előtted. Tölts be szereteted gazdagságával, az örök élet bőségével.”

*Kelj útra s hagyd el őshazád, az ősi tűzhelyed,
add Krisztusnak a szíved át, Őt lássa csak szemed!
Kelj útra, lélek, és ha már a szűk kapun betérsz, a
keskeny úton járj, s
meglásd az üdv honába érsz!*

Zúgolódní vagy hálát adni?

„...de ne is zúgolódjatok...” (1Kor 10,10).

„Már megint hidegen kapom a reggelit! Mindig csak ez a bosszúság! Mikor lesz már végre minden jobb?” Mindnyájan ismerjük az efféle kitöréseket. Rosszkedv, mélységes elégedetlenség, sértődöttség, stressz – mindez zúgolódáshoz, lázadozáshoz, morgolódáshoz vezethet. Gyakran a csalódás, érdektelenség, vagy meg nem értettség is megkeseredést eredményez. Egyeseknél a gyakori elégedetlenségi érzés odáig vezethet, hogy a zúgolódás lesz a fő jellemvonásuk.

A Bibliában számos példát olvashatunk arról, hogy az emberek elégedetlenek a viszonyaikkal, embertársaikkal, vagy éppen Istennel. „Ennivaló után kóborolnak, és ha nem laknak jól, vonítanak (zúgolódnak)” (Zsolt 59,16). Az Apostolok cselekedetei 6-ban olvashatunk arról, hogy zúgolódás támad a gyülekezetben, mert a görögök közül való özvegyek elhanyagoltnak érzik magukat. 4Mózes 14-ben az izraeliták zúgolódnak Mózes és Áron ellen, valójában azonban Isten ellen, a pusztai vándorlás fenyegető veszélyei miatt.

A zúgolódás különleges fajtája az, amikor Istent zúgolódás által akarják rákényszeríteni arra, hogy

csodát tegyen. Így a 2Mózes 16-ban olvassuk, hogy Izráel fiai zúgolódással igyekeztek rávenni Istent, hogy mannat adjon nekik. Igaz, hogy Isten teljesíti kívánságukat, de az efféle „kérés”, ami voltaképpen már nem isérés, hanem zsarolás, veszélyes lehet. Az 1Korintus 10,9 figyelmeztet: „Krisztust se kísértsük”.

Az sem helyes magatartás, ha Isten parancsolatait külsőleg (látszólag) teljesítjük, bensőnkben azonban lázadunk ellene. Az ilyen magatartás értéktelenné teszi cselekedetünket Isten előtt. Mert azt mutatja, hogy nincs szívünkben sem szeretet Isten felé, sem pedig öröm, hogy neki szolgálhatunk. Isten pedig nem hagyja a lázadást büntetlenül. „Némelyek zúgolódtak és elveszítette őket a pusztító angyal” (1Kor 10,10). A büntetés nem mindig szükségképpen ítélet; lehet nevelő szándékú is, hogy szerénységre neveljen.

Így jutottunk el a „zúgolódás” ellentétéhez: Legyetek hálásak! Legyetek szerények! Legyetek megelégedettek azzal, amitek van!

Végezzétek örömmel és önzetlenül szolgálatotokat Istenért és felebarátaitokért!

Látszódjék meg rajtatok a megelégedettség és a boldogság!

Ne kísértsétek Istent vádaskodással, szemrehányásokkal, kitörő könnyáradattal és mások ledorongálásával!

Fogadjátok el önmagatokat is, úgy, ahogy Isten teremtet benneteket!

Ne támasszatok nagyobb igényeket másokkal szemben, mint önmagatokkal szemben!

Imádkozzatok bizalommal telve és vessetek el magatoktól minden hitetlenségből fakadó lázadozást!

Segítsétek legyőzni a világban lévő sok lázadozást és szitkozódást az Istentől kapott szeretettel.

Nézzetek Jézusra: „Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik” (Ézs 53,7).

*Ó! hála az Úrnak, zengjünk néki hát,
mert úgy szeretett, hogy od'adta Fiát!
A kínra és halálra elküldte Őt,
és megnyitni mennyet a bűnös előtt.
Szívem, áldd a Királyt, az övé a föld;
szívem áldd a Királyt, neve mindent betölt.
Jöjj, bűnös, az Úrhoz, jöjj, Krisztus az út,
Ó! szívedbe vedd be a drága Fiút!*

Az igazi orvos

Pál írja: „(Epafroditus) meg is betegedett halálosan, de az Isten megkönyörült rajta, sőt nemcsak rajta, hanem énrajtam is, hogy szomorúságomra szomorúság ne következzen” (Fil 2,27).

Hadd kezdjem egy személyes vallomással. Tíz-éves koromtól 18 éves koromig a természetgyógyászat és az egészséges életmód fanatikus híve voltam.

Úgy gondoltam, hogy a természetes táplálkozással, gyaloglással, erdei futással és minden más lehetséges eszközzel meg tudom magam teljes egészségben tartani. A testem volt az istenem. Egészségem oly értékes volt számomra, hogy életem legfőbb tartalmát az érte való aggodalom jelentette. Jelszavam volt: „Ha minden egészségügyi szabályt pontosan betartok, semmi bajom sem eshet.”

És akkor történt valami előre nem látott esemény. Egyik ismerősöm, aki pontosan úgy élt, ahogyan én, szívinfarktust kapott. Elképzeléseim és számításaim szerint ennek soha nem lett volna szabad megtörténnie. Elkezdtem kételkedni eddigi élet-beállítottságomban. Ez 1976 nyarán történt.

Fél év múlva keresztyén lettem. És egyszerre világossá vált előttem: Igaz ugyan, hogy az ember felelős az egészségéért, de hogy egészséges, vagy beteg vagyok-e, az egyedül Isten kezében van. Igaz, azóta is „egészségesen” élek, de nem vagyok már az egészség „fanatikusa”, és az egészséges táplálkozást, erdei futást stb. nem tekintem többé az „üdvösség útjának”.

Az egészség és betegség végső oka tehát egyedül Isten irgalmában van. Erről ír Pál is a fenti idézetben: „Epafroditus meg is betegedett halálosan, de az Isten megkönyörült rajta”. Semmiféle „műzli”, semmiféle „vízkúra” vagy – mai nyelven szólva – semmiféle injekció, vagy légzőgép nem tudta volna megmenteni, ha Isten nem akarta volna. Isten élet és halál ura, 2Mózes 15,26-ban ezt olvassuk: „Én, az Úr, vagyok a te gyógyítód”.

A természetgyógyászok jelszava: „Natura sanat, medicus curat” (A természet gyógyít, az orvos csak segít neki). Mi, keresztyének tudjuk, hogy ki az, aki valóban gyógyít, és ezt a jelmondatot így formáljuk át: „Deus sanat, natura et medicus servant” (Isten gyógyít, a természet és az orvos csak Őt szolgálják). Valójában is így van ez. És ekkor elsősorban egyáltalán nem a csodálatos gyógyulásokra gondolunk. Nem, mert Isten az, aki felhasználja a teremtett világ terményeit és az orvosok, gyógyászok és kutatók tehetségét, hogy az embereket egészségesekké tegye.

Tehát az orvosi kezelés alatt állók így imádkozhatnak: Uram, Te vezesd az orvos kezét és ajándékozd meg őt bölcsességgel, hogy megtalálja a megfelelő orvosságot!

Epafroditus tehát Isten irgalma által gyógyult meg. Hogy válaszol erre Pál? Elképedéssel? A gyógy mód iránti érdeklődéssel? Kétkedéssel? Vagy irigységgel és bosszankodással? Ezek közül egyikkel sem.

Nagy hálával beszél Isten irgalmáról – és arról, hogy Isten nemcsak Epafrodituson könyörült, hanem rajta is, „hogy szomorúságomra szomorúság ne következék”.

Érezzük-e itt vajon a keresztyén testvéri gondolkodásmódot, amely több, mint a pusztán „szolidaritás”? Azt a testvéri hozzáállást, amely együtt örül az örülőkkel, és együtt sír a sírókkal! Azt a testvéri szeretetet, amely a teljes együttérzésben nyilvánul meg! Az igazi együttszenvedés nem merül ki a fájdalmas

arckifejezésben, vagy alamizsna-adásban. Az igazi együttérzés azt jelenti, hogy teljes személyiséggel beleélem magamat felebarátom helyzetébe és mindennemmel rendelkezésére állok.

Isten mindig készen áll, hogy együttérezzen velünk. Vajon én is készen állok-e a felebarátok számára?

Ne csak enyhítő tapaszt adjunk

*„Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kősziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké”
(Zsolt 73,26).*

Bátorító szavak ezek. Győzelmes szavak! Bár a levertség állapotában van az, aki elmondja őket, mégis már övé a győzelem.

„Elenyészik testem és szívem” – itt a legsúlyosabb nyomorúság és kísértés kifejezését olvassuk. A zsoltáros itt tulajdon testi-lelki fájdalmára gondol, ugyanakkor arra a kísértésre, amelyet számára az istentelenek látszólagos boldogsága jelent. Ilyen nyomorultnak érezhették magukat a keresztyének a diktatúrák alatti üldöztetésükkor. De ugyanez a nyomorúság sújthat bennünket is a ráncszakadt gyászban, ha-

láleset idején, betegségben, magányban, elhagyatottságban, akár úgy, hogy látnunk kell sok-sok ember-társunk hitetlenségét, akár úgy, hogy érezzük a kereszttyének ellen megnyilvánuló metsző gúnyt a munkahelyeken, iskolákban, tanintézetekben, egyetemeken... A legkeservesebb, ha az ember emberektől és Istentől egyaránt elhagyatva érzi magát.

A zsoltáros bátran szembeszáll mindezzel a nyomorúsággal: „szívemnek kösziklája és örökségem Te maradsz Istenem, örökké”. Tehát nemcsak pillanatnyilag vigasztal Isten, hanem Ő marad a vigasztalásom örökké. Ez a „mindörökké” szó olyigen jellemző a bibliai kijelentésre: Olyan vigasztalásról beszél, amely maradandó. Mert jól ismerjük az „időleges” vigasztaló szereket: alkohol, nyalánkság, gyönyörűséget nyújtó pótszerek. Ismerjük a kábítószer-élvezetet, amibe sokan menekülnek a világ gondjai elől; a szórakozásba való belemerülést, ami által oly sokan próbálják elterelni figyelmüket a gondoktól; mindezek csak fájdalomcsillapító tapaszok. Ezekben a vigasztaló szereken közös, hogy nem magukbaszállást, hanem szétszórtságot eredményeznek, ami semmiképpen nem mondható igazi vigasztalásnak. Ha a kábulat elmúlik, a valóság annál irgalmatlanabbnak tűnik utána.

Isten azt mondja: „Engem keressetek, és éltek” (Ám 5,4). Ha azonban „az életet” a világban keressük, akkor mindenütt vigasztalanságba ütközünk és a teljes vigasztalanság állapotába juthatunk.

Meg kell tehát állapítanunk: Sokféle önvigasztaló

kísérlet van, de csak egy igazi Vigasztaló! És ez az Isten. Őt pedig nem kell sokáig keresnünk, mert Ő előzőleg már keres minket: Jézus Krisztusban egészen közel jött hozzánk. Isten maga jött el a földre emberalakban, hogy jó Pásztorunk és Megváltónk legyen. És nemcsak egy ideig van velünk, hanem mindenkor: „Minden napon a világ végéig” (Mt 28,20).

Ebben a bizonyosságban élhetünk és halhatunk megvigasztalódva. Ennek a bizonyossága fényt gyújt az éjszakában. És erre a bizonyosságra a hitben való megtapasztalások által juthatunk el.

A titok, amely erőt ad a keresztyéneknek, a hit. A hit adott erőt a Római-birodalomban üldözött keresztyéneknek a kínzások elviselésére. A hit ad erőt, hogy elhordozzák az üldöztetést a diktatúrákban. A hit ad erőt a betegségben, nyomorúságban, halálban, csalódásokban, gúnyolódásoknak kitett állapotban, a csődben.

A hit Isten kegyelmi ajándéka – hogy erőssé, szilárddá tegye a szívünket a nyomorúságok között is (Zsid 13,9).

*Viseli gondodat minden napon,
jártadban Ő vezet az utadon.
Vezető és védő pásztorod Ő,
s vezeti gyermekét, hol a víz bő.*

Az imádságra kulcsolt kezek – erősebbek, mint az öklök

Jézus Krisztus mondja: „...bármit kértek az Atyától az én nevemben megadja nektek” (Jn 15,16).

Mérhetetlenül nagy ígéret ez. Szinte alig hihetjük, és vannak dolgok, amik ellene szólnak. Avagy nem voltunk-e már úgy, hogy kértünk valamit Istentől, és Ő *nem* adta meg? Pl. nem imádkoztunk-e már úgy az iskolában, hogy: „add meg Uram, hogy ez a dolgom jól sikerüljön”, és a végén csak egy közepes jegyet kaptunk rá? Vagy egy súlyosabb példa: Nem imádkoztunk-e már úgy valakinek a betegágya mellett: Uram, gyógyítsd meg őt – és az illető mégis meghalt?

Ennek ellenére az Úr Jézus mégis ezt az ígéretet adja nekünk. Mi az ima-meghallgatás titka? Mikor teljesíti Isten az imádságban elmondott kérésünket? Ezekre a kérdésekre világos választ ad a Biblia, és megnevezi az imameghallgatás feltételeit:

1. A hatékony imádság előfeltétele, hogy hinnünk kell annak beteljesedésében; „...ha ennek a hegynek azt mondjátok: emelkedj fel, és vesd magad a tengerbe – az is meglesz. És mindazt, amit imádságban hittel kértek, megkapjátok” (Mt 21,21-22).

2. A hatékony imádság előfeltétele, hogy hiszünk Istenben, mint az imádság beteljesítőjében; ez azt jelenti, hogy Isten gyermekei vagyunk: „...ha kéritek az Atyát...” Előfeltételezi, hogy engedjük magunkat megtisztítani a bűneinktől.

3. A hatékony imádság előfeltétele, hogy Jézus Krisztus nevében könyörgünk; ez azt jelenti, hogy az Úr Jézus ereje által imádkozunk, mint Jézus Krisztus tulajdonai, mint szőlővesszők, akik a szőlőtőkén, az Úr Jézushoz kapcsolódva élünk (Jn 15). Csak általa, mint Szószólónk által jut el imádságunk bizonyosan Istenhez.

4. A hatékony imádság őszinte könyörgés, minden önző hátsó gondolat nélkül. Olyan imádság, amely Isten akaratának e földön való megvalósulását célozza. Erre mutat az Úr imája: Először jön Isten akarata és csak azután a mi akaratunk. Ezért imádságunk nem állhat ellentétben Isten akaratával, mert különben nincs áldás rajta.

És itt felvetődik a probléma: Az egyes konkrét esetekben hogyan tudhatjuk meg, mit akar Isten? – Ez nem mindig egyszerű, de nem is lehetetlen. A Biblia eligazítást ad nekünk erre nézve, pl. a parancsolatokban.

A legfontosabb, hogy imádságunkat a szeretet vezérelje, azaz hallgassunk Isten akaratára és szeretettel forduljunk felebarátaink felé. Így imádságunk semmiképpen sem lesz hiábavaló.

Soha ne feledjük, hogy Isten szabad kegyelméből hallgatja meg imádságunkat. Őt nem lehet semmikép-

pen kényszeríteni. Ebből adódik, hogy imádságaink beteljesülésére gyakran hosszú ideig várnunk kell. Hogy ez így van, arra világos példát ad Jézus Krisztus a hamis bíró és az özvegyasszony, valamint az éjszaka kérő barát példázataiban. Imádkozni azt is jelenti, hogy türelmesek vagyunk.

Összefoglalva: Az imádság meghallgatása teljesen Isten szabad akaratán múlik. Isten nem engedi kényszeríteni magát. Az eredményes imádság megkívánja a hitet, az Úr Jézussal való közösséget, a kitartást és a türelmet, amennyiben imádságunk nem hallgattatik meg azonnal. Amikor imádkozunk, tudnunk kell, hogy akkor sem kételkedhetünk Istenben, ha egyáltalán nem hallgat meg minket – azaz késznek kell lennünk arra, hogy Isten vezetéséhez alkalmazkodjunk.

Hinni taníts, Uram, kérni taníts!

Gyermeki hittel ó, kérni taníts!

Áldd meg a gyermeked, hogy buzogjon neked

Gyűjteni lelkeket! Kérni taníts!

A megkeményedés titka

„Én is szóltam hozzátok, idejében szóltam, de ti nem hallgattatok rám” (Jer 35,14).

„A mi Urunk hosszútűrését pedig üdvösségnek tartjátok” (2Pt 3,15).

Két egymással szorosan összefüggő dolgról van itt szó:

1. Az emberi szív *megkeményedéséről*;

2. Isten *hosszútűréséről*.

Mi az, hogy „megkeményedés”? Ez az a folyamat, amelynek során az ember szíve vonakodik Isten Igéjét elfogadni.

Az egész Bibliában sehol sem olvashatunk arról, hogy Isten bárkit is eleve, valamely megelőző bűne nélkül megkeményített volna. A megkeményedést mindig megelőzi az egyes embernek, vagy az egész népnek Istentől való tudatos, rendszeres, szándékos elszakadása. S ha ez az állapot tartóssá válik, akkor az ember szíve végül teljesen érzéketlen marad Isten Igéjével szemben. Így pl. a bibliai emoreusok megkeményedését a bűnbemerülés hosszú időszaka előzte meg (1Móz 15,16).

Nos, Isten megteheti, hogy az ilyen embereket továbbra is megkeményítse és haragja megmutatásának eszközéül használja fel (Róm 9,22). Ez történt a fáraóval Mózes 2. könyvében, aki meg akarta akadályozni, hogy az izráeliták kivonulhassanak Egyiptomból. Végző soron azonban Isten megfoghatatlan, emberileg érthetetlen tervei közé tartozik, hogy miért keményít meg, miért formál egyeseket tisztességre, másokat pedig haragra. Van, amikor már „túl késő” a megtérés. Nekünk mindenesetre az volna a fontos, hogy ne keményítsük meg szívünket, amikor Isten hozzánk szól. Inkább buzgón kérjük Őt: Uram, tégy engem teljesen nyitottá! Végy el minden akadályt!

Ajándékozz meg azzal, hogy örömmel halljam és teljesítsem Igédet! Bocsásd meg gyöngeségeimet, borús hangulataimat, kedvetlenségeimet és gőgömet!

A Biblia nyomatékosan óv attól, hogy megkeményítsük szívünket, amikor Isten szól (Zsid 3,7); az ilyen döntésnek oly súlyos következményei vannak, amelyeken önmagunktól már nem tudunk változtatni. Néha azonban észrevesszük magunkon, hogy egyszerűen nincs „hangulatunk” Isten Igéjének engedni. Nos, az ilyen „hangulatoknak” szembe kell fordulnunk. Bízhatunk abban, hogy az ilyen szembefordulásból öröm és szabadulás fakad a „rossz hangulatból”, amikor megnyitjuk szívünket Isten előtt. Önmagamon szoktam észrevenni például, hogy egy igehirdetés alatt először megnyílok és azután igazi örömet is érzek a hallottakon.

Látjuk, hogy ezen a téren (is) mennyire rászorultunk Isten kegyelmére: „A mi Urunk hosszútűrését pedig üdvösségnek tartjátok”. Hosszú időnek kell megkeményedésben elteltetnie ahhoz, hogy Isten talán lemondjon rólunk. Sokkal gyakrabban tapasztaljuk meg hosszútűrését. Ha Isten nem volna ilyen hosszútűrő és csak rajtunk múlnék a dolgok, mi bizony hamarosan elvesznénk. Mivel azonban Ő a kegyelem Istene, újra meg újra lehetőséget nyújt a megtérésre, akár Igéje által, akár egy-egy igehirdetés által, egymásik barátunk intése által, vezetés, rendreutasítás, szenvedés, vagy egyszerűen a dolgok átgondolása által.

Istennek ez a hosszútűrése más ponton is világos és erről tanít Péter 2. levele: Krisztus nem késlekedik

a visszajövetelével, és hogy még idáig nem jött vissza, az csak Istennek velünk szemben tanúsított hosszútűrését mutatja. „Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem azt, hogy mindenképp megtérjenek” (2Pt 3,9).

Használjuk ki ezt a kegyelmi időt és hallgassuk örömmel Isten Igéjét! Ne félelemből, hanem örömmel szolgáljuk Istent, és örömmel munkálkodjunk érte a világban. És legyünk Krisztus boldog követői, legyünk példaképek, hogy másokat is kiséghessünk megkeményedett állapotukból!

Aki elnyomja a nincstelent...

*„Aki elnyomja a nincstelent, gyalázza Alkotóját”
(Péld 14,31).*

A Bibliában a „nincstelen” kifejezésnek kettős értelme van:

1. A nincstelen általában, a szegény, aki szükségét lát;
2. a nincstelen testvér: a tanítvány, az Isten előtt nincstelen (aki azonban lehet szűkölködő is).

Mindenütt vannak szegények, még ha társadal-

munk el is igyekeznek takarni a nincstelenséget. Az utcákon találkozhatunk lerongyolódott emberekkel, akik saját hibájukból, vagy saját hibájukon kívül a létminimum alá süllyedtek.

A szegénység tehát valóság, amelyet a Biblia úgy tekint, mint valóságos bajt, mégpedig két különböző módon: Van szegénység, amelynek oka a bűn (Péld 6,9-11; 12,17); és van olyan szegénység is, amely Isten rendeléséből létezik (1Sám 2,7).

Szegénység tehát van. A döntő, hogy mit kezdünk vele. Tegyük még szegényebbé, használjuk ki, zsákmányoljuk ki, nyomjuk el azokat, akik amúgy is szegények, vagy pedig?...

Vagy pedig mit tegyünk? Először is meg kell gondolnunk, hogy a Biblia ezzel kapcsolatban valami egészen meglepő, talán sokkoló kijelentést tesz: „Aki elnyomja a nincstelent, gyalázza Alkotóját” (Péld 14,31). Azaz, a szegény személyében Isten képére teremtett emberrel van dolgunk. Akit mi nem valami nagyra értékelünk, az Isten számára igenis értékes. Ezért aki a szegényt elnyomja, Istent szidalmazza, az Isten képmását káromolja és megszegi a legfőbb parancsolatot: „Szeresd felebarátodat, mint magadat” (vö. Mt 22,37).

Ezért tegyük fel még egyszer a kérdést: Mit tegyünk? – Lukács 6,36 ezt mondja: „Legyetek irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas”. Ez gyakorlatilag azt jelenti: Segítsetek ott, ahol szükségben lévő embereket láttok. Szolgáltassatok igazságot a gyöngének! Saját bőségeitől töltsétek meg a szegény em-

ber üres kezét! Isten nem ítéli el mindenestől a gazdagságot (csak akkor, ha az útjában áll Istennel való kapcsolatunknak), de nem dicsőíti önmagában a szegénységet sem. Nem, Ő csupán azt akarja, hogy teremtményei közül senki ne lásson ínséget. Ahol Isten teremtménye a mi vétünk miatt szenved, ott Isten nevét éri gyalázat. Ezért kell szeretnünk egymást.

Különösen is érvényes ez Jézus Krisztus tanítványaira. Isten őket új életre hívta el, hogy vele közösségben éljenek, és az isteni élet visszatükrözői legyenek. („Ti vagytok a világ világossága”, Mt 5,14.) Nekik szól Krisztus mondása: „amikor megtettétek ezeket akárcsak eggyel is a legkisebb testvéreim közül, velem tettétek meg” (Mt 25,40). Ha a gyülekezet egyik tagja szenved, vele együtt szenved a többi tag is (1Kor 12,26). Ezért kell egymás mellett élnünk testvéri, szolgáló szeretetben és a testvért nagyobbra kell értékelnünk, mint magunkat. Nem kell feladnunk önmagunkat, de igenis oda kell adnunk magunkat, ahogy a perc szüksége kívánja, és ezt mindenkor.

Aki magát felmagasztalja, megaláztatik. Aki megalázza magát, felmagasztaltatik az Úrtól. Ezért szolgálatok egymásnak ki-ki azzal az ajándékkal, amit Istentől kapott.

A világosság fiai

„...a világosság és a nappal fiai vagytok”

(1Tesz 5,5).

Berthold Brecht Koldusoperájában Mecky Messer így énekel: „Egyesek a homályban élnek, mások a fényben. Akik a fényben élnek, azokat látjuk, akik a homályban, azokat nem látjuk.” Amilyen egyszerűen hangzik ez, olyan mélyreható a kijelentés valósága: Valóban vannak emberek, akik a homályban élnek és vannak, akik a fényben. Vannak, akik az élet árnyékos oldalán élnek és vannak, akik a napos oldalon.

Mindez a Biblia szintjén így hangzik: Vannak, akik Isten szélárnyékában élnek és vannak, akikre Isten szele ráfúj. Az előbbieket, valahányszor az isteni fény sugar érte őket, azonnal felveszik a gonoszság, félelem, közöny és egoizmus napszemüvegét. Az utóbbiak megnyitják lelküket az isteni meleg szeretet előtt. „Az igazak ösvénye olyan, mint a felragyogó világosság, mely egyre világosabb lesz délig. A bűnösök útja olyan, mint a sűrű homály, nem tudják, miben botlanak majd meg” (Péld 4,18-19).

És most lássuk ezt a nagyszerű ígéretet: „...a világosság és a nappal fiai vagytok”. „Mindnyájan” – ez azt jelenti, hogy mindazok, akik az Úr Jézus Krisztus Gyülekezetének tagjai vagytok, mindazok, akik vetté-

tek az Urat. Isten maga a világosság (1Jn 1,1), és aki az Urat befogadja, az a világosság gyermekévé lesz.

Mi a különleges a világosság gyermekeiben? A világosság a megváltást jelenti. Üdvösséget, s vele együtt boldogságot és örömet jelent. „Világosságban élni” tehát azt jelenti: Kiszabadulni a sötétség hatalmából Isten ereje által. Aki a világosságban él, az a világosság, az igazságosság és a valóság cselekedeteit cselekszi. Aki Isten világosságában él, az más, mint a többiek, akik Istent nem ismerik. Nem szunnyadozik, hanem éber és kész Isten valóságának befogadására.

Marx Károly ilyen szemrehányást tett a keresztyénségnek: „A keresztyénség ópium a nép számára. A keresztyének álmodozók, hamis vigaszt adók, utópisták”. – Ennek épp az ellenkezője az igaz. A keresztyének realisták. Éberek és józanok. Számítanak Jézus Krisztus visszajövetelére és egész életüket úgy rendezik, hogy ne maradjanak tétlenek. Nem engedik, hogy a dolgok a káoszba rohanjanak, de józanul megtesznek mindent Krisztusért ezekben az utolsó időkben is.

A keresztyének nem kínálnak hazug vigaszt, hanem valóságos vigasztalók, mert látják az ember tökéletlenségét, de feltekintenek az Úrra, aki a tökéletlent tökéletessé teszi. A világosság gyermekei semmiképpen nem nézik ölbetett kézzel a világ dolgainak alakulását. Keresztyénnek lenni annyi, mint készen tartani az olajat a lámpás számára, hogy világíthasson. (Lásd Mt 25-ben a tíz szűz példázatát.)

A világosság gyermekének lenni jelenti a Világ

Világosságának a fényét tükrözni és Jézus Krisztus nevében harcba szállni a gonosz, visszás állapotok ellen. Ez azonban nem jelenti sem azt, hogy felőrlődne valaki a szüntelen lázas cselekvésben, de még kevésbé azt, hogy végképp letörne, ha valami nem sikerül. Ösztönzi, biztatja őket az eljövendő ország előlegezett öröme.

Végül, a világosság gyermekének lenni azt jelenti, hogy bevisszük a világosságot a világba, Sátán hatalmi területére és ott kiárasztjuk azt. Azt jelenti, hogy nem azonosulnak a világgal, de nem is különülnek el tőle.

Ahogy az Úr Jézus, mint világosság, fénylett a sötétségben (Jn 1), úgy kell világítanunk nekünk is. Nem mi vagyunk a világosság, de mi tükrözzük vissza az Úr Jézus Krisztus ránk eső fényét.

Nem szükséges, hogy mi magunktól produkáljunk valamiféle világosságot, nincs szükség, hogy szellemi szikrákat csiholjunk ki magunkból, vagy hogy „nagy fényforrások” legyünk. Jézus Krisztus azt kéri tőlünk, hogy olyan szellemi fényoszórók legyünk, akik az Ő fényét magunkba gyűjtjük és nyalábba kötve tovább sugározzuk (Mt 5).

*Ó! Ne hagyd fényed kihunyni,
mert talán egy perc se kell,
s egy hajó partot nem érve,
éppen akkor süllyed el.
Hadd ragyogjon fenn a lámpa,
fénye az éjt hassa át,
sok hajósnak a viharba'
megmutatja otthonát!*

A világ gyűlölete

„...mivel nem e világból valók vagytok, hanem én választottalak ki titeket a világból, azért gyűlöl titeket a világ” (Jn 15,19).

Nem kellemes hallani ezt az Igét. Jézus Krisztus jövendölése ez tanítványai számára, amikor búcsúbeszédeiben bejelenti nekik, hogy szenvedni fognak. És amit jövendölt, az be is következett. A keresztyénüldözés folyama a Római birodalomban történektől elkezdve mind a mai napig szüntelenül árad. A keresztyének ma is ki vannak téve kollégáik, tanulótársaik, sőt saját családjuk tagjai részéről a gúnyolódásnak. Sok olyan ország van még ma is, ahol a keresztyéneket hitük miatt üldözik, kínozzák, börtönbe zárják. A világ gyűlölete nyomán támadó üldöztetés az enyhe pszichikai nyomástól kezdve egészen a brutális bántalmazásig terjedhet.

Ugyan miért van ez a gyűlölet a keresztyének ellen, a szeretet gyülekezete ellen? A választ maga az Úr Jézus adja meg. Mint keresztyéneket, Jézus Krisztus a világból hívott el minket. A világ a múlandóság és a halál birodalma, Sátánnak és a bűnnek a hatalmi szférája. Minket, test szerint nem vett ki az Úr a világból. Továbbra is a világban kell dolgoznunk és feladatainkat végeznünk. De bensőnkben mások vagyunk.

Ez az első oka a gyűlöletnek. A keresztyének mások, mint a többiek (vagy legalábbis Isten akarata szerint másoknak kellene lenniük). A keresztyének nem szövetkeznek a világgal a bűnben, nem azért, mintha tökéletesek lennének, hanem azért, mert az Úr érzékennyé tette a lelkiismeretüket. A keresztyének a világ szemében az élet sok területén „játékrontóvá” lettek, mégpedig mindazokon a területeken, amelyek a megszentelődő új élettel összeegyeztethetetlenek. A keresztyének fékező, gátló tényezőként hatnak a világgal szemben.

A mérték mindenkor a Szentírás, az Úr Jézusról szóló örömhír, az evangélium kell, hogy maradjon.

Most pedig térjünk rá a világ gyűlöletének másik okára. A keresztyéneknek megbízatásuk, szolgálatuk van. „Tegyetek tanítványokká minden népeket” (Mt 28,19). Ezt sokan nem szívesen hallják, különösen a keresztyénséggel szembenálló vallások és ideológiák. Már Jézus Krisztus földi életének idején sem hallották szívesen, különben nem feszítették volna meg az Urat és nem üldözték volna tanítványait. De még az ún. „keresztyén” nyugaton is sokan vannak, akik nem hallják ezt szívesen; ezek mellőzni akarják az Úr Jézus világos szolgálatra szóló megbízatását és azt pusztán anyagi fejlődés terén nyújtott segítségre korlátoznák. Látjuk tehát, hogy még saját kontinensünkön is mennyire nagy szükség van a misszióra.

Ezzel kapcsolatban különösen figyelniük kell az Úr Jézus két kijelentésére:

„Ha nem jöttem volna, és nem szóltam volna hoz-

zájuk, nem volna bűnük; most azonban nincs mentségük bűneikre” (Jn 15,22).

„Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról én is vallást teszek majd mennyei Atyám előtt, aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt majd én is megtagadom mennyei Atyám előtt” (Mt 10,32).

Ezért mondjuk csak tovább bátran az Úr Jézusról szóló örömhírt! Merjünk következetesen keresztyén életet élni és így tenni bizonysgot a mi Urunkról!

Tudhatjuk, hogy mindebben nem vagyunk csupán saját erőnkre utalva. Nem! Van erős Támogatónk és Vigasztalónk, Aki átsegít minket üldöztetésen, homályon, szenvedésen és nyomorúságon. Megerősít minket a kísértés idején és meghallgatja a hitbeli bizonyosságért mondott imádságokat. Megadja nekünk, hogy a megfelelő időben a megfelelő szavakat megtaláljuk. És erőt ad arra is, hogy a gyűlöletet szeretettel győzzük meg.

Ne féljete!

„Csak féljétek az Urat, és szolgáljátok Őt híven, teljes szívből, mert lássátok csak meg, milyen nagy tetteket vitt véghez rajtatok” (1Sám 12,24).

„Ne félj!” Ez a felszólítás volt egy evangéliumi

összejövetel mottója. Voltak egyes csoportok, akik megfordították ezt a jelszót: „Féljetek! – Védekeztek!” Emögött ott volt az érthető aggodalom a háborús veszély és a környezetszennyezés miatt. De valóban a félelem a helyes magatartás?

A Bibliában nagyon gyakran olvassuk a felszólítást: „Ne félj!” János első levele azt mondja, hogy a teljes szeretet kiűzi a félelmet. Istennel kapcsolatban azonban igenis érvényes a felszólítás: „Féljétek az Urat”.

Ez azt jelenti, hogy aki féli Istent, aki Őt tiszteli és benne bíz, annak nincs oka, hogy féljen az emberektől. Az ilyen ember telve van reménységgel és bizalommal. Abban a bizonyosságban él, hogy az Úr Jézus visszajön. És az ilyen ember Istentől ösztönzést kap olyan szeretetre, amely megoldja azokat a problémákat is, melyeket a félelem nem volt képes megoldani. A szeretet hatalmával tevékenykedik a békeségért, igazságért és a környezetvédelemért is. A félelem rossz tanácsadó; felkorbácsolja az indulatokat, rövidlátóvá tesz, és pánik-cselekedetekre indít. A szeretet viszont türelmet, reménységet és hitet ad; tapintatossá tesz a másként gondolkodóval szemben és nem rombol.

Miért féljük az Urat és miért szolgálunk neki? Nem szolgálai félelemből, hanem hálásan, félő tiszteltől indítva, mert valóban nagy dolgokat cselekedett velünk. Földi népét, Izráelt megszabadította a fogságból, megvédte hatalmas népekkel szemben és új hazát adott nekik. Megbocsátotta bűneinket Fia ke-

reszthalála által. Nap mint nap szeretettel vezet minket.

Könyöröghetünk azért, hogy az Úr ma is vezessen minket és adja meg, hogy szóban és tettben bizonyosságot tegyünk az Ő szeretetéről. Így mi is, – Isten ereje által megerősítve – hozzájárulhatunk ahhoz, hogy eltűnjék a félelem ebből a világból.

**A PRIMO Kiadó és az Evangéliumi Kiadó
közös kiadásában megjelent könyvei 1992.**

1. Farkas Zoltán: Foglyok angyala
- R. S. Latimer: Isten utazó nagykövete (F. W. Baedeker élete)
2. A. Steinmeister: Last Age – félelem a holnaptól
3. W. Gitt: Logosz vagy káosz
4. Ch. Briem: Ott vagyok közöttük
5. C. H. Spurgeon: Minden kegyelem + Házának ajtaja nyitva van
6. J. Kroeker: Van egy nép, elszórtan és elkülönülten
7. E. Elliot: Szerelem és tisztaság
8. O. Chambers: Krisztus mindenk felett
9. Patricia St. John: Nyomok a hóban
10. Patricia St. John: A világosság csillaga
Az ezüst út
Négy szál gyertya
11. E. Sauer: A Megfeszített diadala
12. O. Hallesby: Az imádságról
13. P. Müller: Szervedéssel formál a Mester
14. I. Kuhn: Fészek a szakadék felett
15. A. T. Pierson: Müller György
- R. Short: Müller György naplója
16. E. Secretan: Utazás a tengerhez
17. A. Lüscher: Mi a bűn?
18. W. MacDonald: Mi a különbség?
19. C. H. Mackintosh: A hitből való élet
20. J. F. Lövgren: ...és lámpásaik kialszanak
21. G. Inrig: Igazi barátság
- F. L. A. Legran: Joáb
22. P. White: A legnagyobb nyereség
23. Reichert Gyula: Ama fényes hajnali csillag
(Jelenések könyvének magyarázata)
24. I. C. Metcalfe: Az ősellenség
25. W. Trobisch: Kettesben
26. W. Trobisch: Szerettem egy lányt
27. F. König: Rólad van szó
28. L. Gassmann: Jézus Krisztus feltámadt!
29. E. Secretan: Utazás a tengerhez

**A PRIMO Kiadó és az Evangéliumi Kiadó
közös kiadásban megjelent könyvei, 1993.**

Elliot, E.:	Magányosság
Ackermann, M.:	Rocky
Bühne, W.:	Harmadik hullám
Bühne, W.:	Létre kárhoztatva
Spratt, G.:	Már majdnem ott vagyunk?
Eareckson, Joni:	Joni + Egy lépéssel tovább
Palmer, B.:	Yoneko
Rouw, J.:	Kórház, köszönöm neked!
Müller-Bohn, I.:	SOS-Titanic; König, F.: Nincs olajod?
Liebi, R.:	Rockzene + New Age
Liebi, R.:	Bevezetés a négy evangéliumba
Seibel, A.:	A Gyülekezet észrevétlen eltévelyítése
König, F.:	Rólad van szó
Lukátsi V.:	„Igen, Atyám!” (Ungár Aladár élete)
MacDonald, W.:	Isten kegyelme
Schaeffer, F. A.:	Ő létezik és nem hallgat
Lüscher, A.:	Három kérdés
Legrand, F. L.:	Levegőbe fogtok beszélni
Gitt, W.:	Leggyakrabban feltett kérdések
Salamon, G.:	Utolsó idők veszélyei a hívők számára
Gassmann, L.:	Mégis van jövőnk
Scofield, C. I.:	Magyarázó jegyzetek a Bibliához
Vorsatz, H.:	Az öregség keresztyén arculata
Bitler, L.:	„Vedd és olvasd”
Útmutató gyerekeknek	
Fénysugarak minden napra	

Nemrég beszélgettem egyik egyetemista barátommal. Gyöngé hitét erősen próbára teszi az, hogy látja, milyen sok szenvedés van szerte e világon: igazságtalanság, háborúk, kizsákmányolás, elnyomás, betegség, s mindettől szenvednek az „ártatlanok” is. És végül: Miért van halál? Ilyen kérdései vannak: „Hol van az Isten? Van-e Isten egyáltalán? Van-e „szereetet Istene”? A maga számára azt a következtetést vontta le, hogy ami rajta áll, mindent meg kell tennie egy jobb világ érdekében. Ez a fiatalember hitt az emberi jóságban, mert elvesztette hitét az Isten jóságában.

Ahogy mindezeket a szemrehányásokat hallgattam és megértettem ezeknek a kérdéseknek rettenetes problematikáját, először elcsöndesedtem. Azután megpróbáltam teljes szerénységgel és emberi ismereteink korlátainak teljes tudatában válaszolni...